

13 augustus 2019

Geachte heer, mevrouw, medewerker(ster) van het Ministerie van LNV,

Reactie op de concept ministeriële regeling betreffende de wijziging van de uitvoeringsregeling code 100 en 120. Inspraakwijze is de opengestelde internetconsultatie.

Motivering

Door deze wijziging verdwijnt de vetweiderij nagenoeg uit Nederland. De bepaling dat koeien die niet meer voor de melkproductie worden gebruikt pas vanaf 1 jaar na het afkalven als weidekoe (code 120) mogen worden aangemerkt, heeft tot gevolg dat de aanvoer van weidekoeien naar de vetweiders voor meer dan 90 % opdroogt. Immers melkveehouders willen niet een jaar op vetweiders wachten en sturen met zo'n voorwaarde hun afgemolken ongeschikte melkkoeien dan rechtstreeks naar het slachthuis. Dat melkveehouders code 120 soms misbruiken en de koeien toch nog door melken gebeurt op kleine schaal denk ik. Welke informatie heeft de NVWA overhandigd aan het ministerie van LNV aangaande deze frauduleuze handelingen inzake codes 100 en 120 door melkveehouders. Is deze informatie dermate ernstig van aard dat indirect de Nederlandse vetweiderij zijn bestaansrecht verliest, of is dit geconstateerde misbruik door de NVWA - net zoals achteraf bleek bij de tweelingfraude - een storm in een glas water? Welke bewijzen kan het ministerie van LNV hier omtrent overleggen?

De vetweiderij is heel vaak een neventak met structureel lagere opbrengen vergeleken met de melkveehouderij. Geen enkele vetweider is dan ook bereid om zich van de aanvoer van weidekoeien te verzekeren middels extreem dure fosfaatrechten aan te kopen, ook al koestert hij een grote liefde voor dit eeuwen oude boerenambacht. Elke keer is het weer een belevenis om van een P-kwaliteit (worstkoe) een gerecyclede O-kwaliteit koe te maken met tevens een veel hoger slachtgewicht. De weidekoeien die gestald worden in de weiden van de vetweiders hebben als toekomstige slachtrunderen geen beter leven keurmerk. Toch voldoet hun laatste verblijf aan de hoogste normen van dierenwelzijn waarop vegetariërs jaloers zouden zijn. Daarnaast vervullen deze runderen een beeldbepalende rol in kleinschalige cultuurlandschappen en in de uiterwaarden van het rivierengebied. Aan dit beeld van het Hollandse landschap komt een einde als de vetweiderij nogmaals voorgoed verdwijnt uit Nederland. De zorgen voor de fosfaatoverschrijdingen zoals het ministerie van LNV die wil wegnemen met nieuw beleid en aangepaste normen is begrijpelijk, echter dit mag nooit er toe leiden dat daardoor onze typische Hollandse landschappen met weidekoeien, geliefd bij toeristen en recreanten er niet meer zijn.

Ten aanzien van het aandachtspunt dierenwelzijn citeer ik uit mijn vetweidersbrief van 22 februari 2017 gericht aan de toenmalige staatssecretaris M.P.H. van Dam.

De brief is destijds ook deels gepubliceerd in de vakbladenpers en in de Leeuwarder Courant met een interview.

Nu volgt het citaat:

Een koppel van deze runderen op weg naar het stadium van de slachtrijpheid voegt een extra schoonheidsdemensie toe aan het landschap. Met hun smetteloze glanzende vachten en optimale bereikte conditie in de schittering van de septemberzon verandert zo'n weelderige weide bijna in een sprookje. Een sprookje dat tegelijkertijd de alles beheersende rust van de dieren uitstraalt. En welke vetweider voelt zich bij het aanschouwen van zulke stillevenen dan niet echt gelukkig?

De laatste levensperiode van deze weidekoeien in het land is voor deze beesten een buitengewoon aangename en gelukkige tijd. De dieren kunnen volop genieten van de natuurlijke vreedzame landelijke omgeving met bijna altijd ruim voldoende gras. De stress die bij sommige dieren in de stal is ontstaan verdwijnt weer.

Dit geldt in het bijzonder voor de oudere koeien die een hoge produktie hebben gehad. Ook mogen zij genieten van een welverdiende rust. Zo levert de vetweider met zijn beroep in maatschappelijke zin een wezenlijke belangrijke bijdrage t.a.v. de cultuurmaker de mens en zijn milieu.

Als de vetweiderij in Nederland door deze fosfaatwijziging verdwijnt, verdwijnt ook de vakkennis die vetweiders bezitten. Nu het weiden en de weidegang van runderen steeds meer een politiek en maatschappelijk item wordt, is de specifieke vakkennis van de resterende vetweiders en hun weiden, met een verdiept wortelstelsel, dichte grasmat, een gezond bodemleven en bijgevolg een hogere Co₂ opslag, actueel geworden. Helaas hebben de politiek en het bedrijfsleven de schaarse vetweiders in Nederland nooit ontdekt. Dat het juist deze kleine groep is die een duidelijke bijdrage zou kunnen leveren om mede een oplossing te realiseren aangaande vraagstukken van het klimaat, landschap biodiversiteit, milieu en dierenwelzijn. Het tegenovergestelde is immers het geval. Vetweiders hebben part nog deel gehad aan de melkveefosfaatoverschrijdingen. Ook zij worden onterecht meegesleurd in de alsmaar groeiende bureaucratie met een stapeling van (nieuwe) regelgevingen; het trieste product van de peildatum 2 juli 2015. Het is nog steeds de peildatum 2 juli 2015 die de boerengrond degradeert en discrimineert. Toch blijft de boerengrond uiteindelijk de ultieme oplossing voor de meststoffenwetgeving waarbij het aantal Gve's per hectare een centrale leidende rol dient te spelen. Hoelang moeten wij als veeboeren, die onderling tot op het bot verdeeld zijn, leven met deze onzinnige, verspillende wijdvertakte bureaucratie? Is het een wonder dat veel boeren in een depressie belanden met soms zeer ernstige gevolgen?

Tenslotte een allerlaatste vraag aan de minister van LNV, mevrouw Carola Schouten maar nu in het algemeen;

Kunt u nog mogelijkheden bedenken om jonge vetweiders op te leiden en enthousiast te maken voor dit zo boeiende nevenberoep, dat aansluit bij uw eigen kringloop gedachte?

Het is toegestaan om mijn bezwaren en zienswijzen te publiceren.